temma es tahha koli panna, ja egga ramato luggema egga kirjotama es tahha lasta oppetada.

Kirk-Jssand nomis tedda monnikord seperrast, agga temma wastas temmal rummalaste: miksperrast pean ma sedda teggema? wimati woetaks need Nekrutiks, ja mis neile siis sest abbi saap, et nemmad moistwad ramato luggema ja kirjotama?

Kirk-Jssand wastas temmal illosaste: armas Andres! se woip ka Soldatil wägga heaks tulla, kui ta sedda on oppinud, ja selgeste moistap. Ta woip se lähbi peälikuks sada. Oh, wastas se kangekaelne Andres, egga meije suggust keägi peälikuks ei sa, ja läks ärra, ja es panne mitte ommad pojad koli. Kirk-Jssand pidi sedda moisa Wannemattele teäda andma, ja tedda wäeteti lähbi hirmo neid koli saatma. Külla Andres nurrises küll se ülle, agga mis tehha? nemmad piddiwad koli minnema.

Need pojad olliwad targembad kui nende Jssa. Nemmad oppisiwad kahhe talwe ajal selgeste ramatud luggema, kirjotama ja monned muud head asjad. Se Koolmeister olli ka üks moistlik mees, ja oppetas neil ka sedda arropiddamisse kunsti, ja wahhel ajal ka kirwest heästi prukida.

Kui nemmad nüüd sureks ja täwwelikkuks mehheks olliwad minnud, siis woeti sedda käskmist neist kolmest wemadest nekrutiks.

Oh kui wihhatseks sai nüüd se wanna külla Andres! Omma wihha-meelega jooksis temma Kirk-Jssanda jure, ja rögis nuttades: watage nüüd aus Kirk-Herra, mis mulle nüüd sest abbi saap, et ma ommad pojad kaks talwed koli ollen pandnud? nemmad on ommeti minno käskmist poja Jwan Nekrutiks wottnud, ja se olli weel minno keigearmsama poeg.

Kirk-Jssand wastas: armas Andres, ärra olle sepärrast mitte ni kurb ja pahhamelelinne, minna arwan sedda sinno pojal sureks önneks, et ta meije sure ja armolisse Keisri Herra teenriks on sanud. Se woip ükskord temmale wägga heaks tulla, et ta heästi kolitud on. — Tulle omma pojaga enne kui ta ärra läep weel ükskord minno jures. Wanna Andres sügges körwade